

GAZETA ZGIERSKA

Prenumerata

Rocznie	marek 300.—
Półrocznie	150.—
Kwartalnie	75.—
Miesięcznie	25.—

Zgierz,

dn. 25 lutego
1922 roku.

Cena ogłoszeń

za wiersz 1-szpaltowy
za tekstem Mk. 40.—
Wychodzi w soboty.

Protokół posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 14 lutego 1922 r.

Pod przewodnictwem burmistrza Swiercza, przy współudziale sekretarza radn. Grünberga, w obecności 16 radnych i 4 członków Magistratu przystąpiono do obrad obejmujących następujący porządek dzienny:

- 1) odczytanie protokołu poprzedniego posiedzenia;
- 2) zaofiarowanie Mk. 10,000.— na fundusz Budowy Pomnika Wdzięczności w Warszawie;
- 3) wybór Komisji do wymiaru daniny od mieszkań;
- 4) drugie czytanie budżetu miejskiego za rok 1922;
- 5) komunikaty;
- 6) wolne wnioski.

Na wstępie p. przewodniczący stwierdza prawomocność posiedzenia.

Zgodnie z wnioskiem p. przewodniczącego postanowiono przystąpić do rozpraw nad punktem 4 porządku dziennego, t. j. II czytaniem budżetu miejskiego po wyczerpaniu wszystkich spraw będących na porządku dziennym.

Do odczytanego protokołu posiedzenia Rady Miejskiej z d. 19 I b. r. radny Morgenstern wnosi następujące poprawki:

- 1) że w związku z uzupełniającymi wyborami do Komisji rądzieckich frakcje żydowska i niemiecka złożyły oświadczenie, że wycofują swych członków z Komisji Budżetowej i rezygnują z przedstawicielstwa swego w tejże Komisji;
- 2) że wniosek r. Morgensterna, żądający umorzenia podatku szkolnego od klasy V płatników, umotywowany był możliwością kilkakrotnego odraczania terminu ściągnięcia podatku szkolnego od wspomnianej kategorii płatników, co byłoby wysoce niecelowe;
- 3) że w związku z wyborami do nowoutworzonej Komisji Kulturalno-Oświatowej radny Morgenstern domagał się przedstawicielstwa ludności żydowskiej szczególnie Biblioteki Żydowskiej w rzeczony Komisji, jednak na skutek wyjaśnień ławnika Chrupkowej, iż do składu Komisji Kulturalno-Oświatowej wejdą wyłącznie przedstawiciele instytucji oświatowych, których działalność zakrojona jest na szeroką skalę i które wykazały się należytemi sprawozdaniami, ilustrującymi ich zakres działania, wniosek swój następnie cofnął.

Przyjmując do wiadomości treść odezwy Komitetu Budowy Pomnika Wdzięczności przy Tow. Polsko-Amerykańskim, który podjął akcję wystawienia w Warszawie pomnika, jako wyraz wdzięczności dla Amerykan za pomoc okazaną nam przez humanitarne instytucje amerykańskie, Rada Miejska zgodnie z wnioskiem Magistratu uchwała jednogłośnie wyasygnować z Kasy Miejskiej sumę Mk. 10,000.— na rzecz budowy pomnika.

Następnie, akceptując wniosek Komisji Podatkowej, wybrano przez akklamację do Komisji obywatelskich dla wymiaru daniny od mieszkań pp.:

Rewir I. Krajewski, Dąbrowski, Michelson, Linke, Michalak;

Rewir II. Kaźmierczak, Pelikant, Busse, Zwykielski, Lewandowski;

Rewir III. Zerndt, Szubert, Ader, Skowroński, Kwiatkowski.

Rewir IV. Morgenstern, Szulc, Margulies, Chudobiński, Więckowski;

Rewir V. Paul, Perka, Kulesza, Kosmański, Zastawny.

Wybory zastępców członków do Dozoru Szkolnego odroczone do następnego posiedzenia.

Przy czym ostatecznego ustalenia czasu rozpoczynania posiedzeń R. M., większością głosów uchwalono zwolywać posiedzenia nadal na godz. 7 wiecz.

Przychylając się do próśb Czesława Lewandowskiego, ucznia Krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, mieszkańca Zgierza, który, będąc w ciężkich warunkach materialnych, nie może kształcić się i rozwijać swych niezaprzeczonej zdolności malarskich, Radą Miejską, mając na uwadze opinię wyrażoną przez Rektorat Akademii i prof. Sheybala o zainteresowaniu, — uchwała jednogłośnie udzielić Lewandowskiemu stałej subwencji miesięcznej w wysokości Mk. 3,000.

Przystąpiono do rozpraw nad projektem budżetu miejskiego na rok 1922.

Burmistrz Swiercz wygłasza wyczerpujący referat, charakteryzujący przedłożony projekt budżetu, tudzież nadmienia, że opóźnienie w przedłożeniu budżetu we właściwym czasie wywołane zostało tym, iż wskutek braku odpowiedniej Ustawy Magistratu w niewiadomym było, jakimi źródłami podatkowymi miasto będzie rozporządzało. Uchwalenie przez Sejm Ustawy o zasileniu finansów miejskich umożliwiło dopiero opracowanie budżetu.

Burmistrz Swiercz stawia wniosek, aby fakt zapoznania się poszczególnych radnych z projektem budżetu względnie czytanie budżetu we frakcjach uważanem było za I czytanie budżetu.

Radny Morgenstern oponuje przeciwko wnioskowi burm. Swiercza, twierdząc, że uchwalenie wniosku tego będzie nieformalne.

W głosowaniu wniosek burm. Swiercza w przedmiocie uchwalenia budżetu miejskiego w I czytaniu Rada Miejska uchwała wszystkimi głosami za przy 3 przeciw.

Radny Morgenstern, wychodząc z założeń prawnych, kwestjonuje prawomocność powyższej uchwały.

Przystąpiono do II czytania budżetu miejskiego na rok 1922. Zgodnie z propozycją burm. Swiercza budżet czytany będzie poszczególnymi tytułami w rozchodzie, przy czym każdy tytuł, a następnie całość rozdziału poddawane będą pod głosowanie.

Rozchód Rozdział I tyt. I w sumie Mk. 13,115,620.— uchwalono wszystkimi głosami za przy 3 wstrzymujących się od głosowania.

Przy czym radn. Grünberg zwraca uwagę, że w Wydziale Meldunkowym pracuje 3 urzędników, i powątpiewa, czy tak liczny personel jest tam niezbędny. Radny Grünberg zapytuje również, w jakim stanie znajdują się ujawnione zaległości w księgach Stanu Cywilnego.

Burmistrz Swiercz wyjaśnia, iż wskutek nawалу pracy obecna ilość urzędników w Wydziale tym jest konieczną, oraz zaznacza, że zaległości w księgach Stanu Cywilnego zostaną ostatecznie usunięte w ciągu miesiąca.

Rozchód Rozdz. I, tyt. II w sumie Mk. 1,466,240.— uchwalono bez dyskusji wszystkimi głosami za przy 3 wstrzymujących się od głosowania.

Rozchód Rozdz. I, tyt. III w sumie Mk. 25,000.—, tyt. IV

w sumie Mk. 33,500.—, tyt. V w sumie Mk. 5,000.— uchwalono bez dyskusji wszystkimi głosami za przy 3 wstrzymujących się od głosowania.

W dyskusji nad tyt. VI podnieszono niedomagania w dziedzinie mieszkaniowej oraz zmieniono treść tytułu na „Urząd Rekwiizycji Mieszkań”, gdyż Inspekcja jako taka ma na celu zadania, których urzeczywistnić obecnie z powodu braku funduszy nie można.

Poczem tyt. VI w rozchodzie Rozdz. I w sumie 100,000.— mk. uchwalono wszystkimi głosami za przy 3 wstrzymujących się od głosowania.

Tytuł VII Mk. 150,000.— i tyt. VIII Mk. 50,000.— w rozchodzie Rozdz. I uchwalono wszystkimi głosami za przy 3 wstrzymujących się od głosowania.

W sprawie kredytu preliminowanego w tyt. IX Mk. 40,000.— na opłacenie lokalu Sądu Pokoju r. Morgenstern zauważyła, że opłata ta jest sprzeczna z dekretem o ochronie lokatorów, tembardziej, że Magistrat płaci komornego za lokale szkolne ściśle dekretem. Wogóle Sąd Pokoju jest otaczany przez Magistrat specjalną pieczołowitością.

Burmistrz Swiercz, podkreślając, że r. Morgenstern był w swoim czasie wnioskodawcą sprowadzenia Sądu Pokoju do Zgierza, oświadcza, że wysokość komornego za lokal sądowy oparta jest na pisemnej umowie z właścicielem domu.

Rozdział I w rozchodzie ogólnym Mk. 14,985,960.— uchwalono wszystkimi głosami za przy 3 wstrzymujących się od głosowania.

Poszczególne tytuły Rozdz. II w rozchodzie, tudzież całość Rozdz. II w rozchodzie na ogólną sumę Mk. 7,705,960.— uchwalono wszystkimi głosami za przy 3 wstrzymujących się od głosowania.

Przy okazji radny Morgenstern domaga się, aby weterynarz miejski mieszkał w Zgierzu, gdyż obecnie koszty jego przejazdów pokrywa Kasa Miejska.

Burmistrz Swiercz wyjaśnia, że starania w kierunku dostarczenia mieszkania dla weterynarza są wszczęte, jednak wskutek zupełnego braku mieszkań sprawa ta ulega zwłocze.

Rozdział III w rozchodzie w sumie Mk. 1,150,000.— przyjęto wszystkimi głosami za przy 3 wstrzymujących się od głosowania.

W dyskusji nad Rozdz. IV w rozchodzie r. Morgenstern wskazuje na olbrzymie wydatki, jakie pochłania utrzymanie Szpitala Miejskiego, przyczem osiągnąć korzyści są niewspółmierne do kosztów. W celu zmniejszenia wydatków pożądanym byłoby skasowanie oddziału chorób wewnętrznych i pozostawienie tylko ambulatorjum oddziału zakaźnego. Radny Morgenstern stawia przytem zarzuty, jakoby w Szpitalu panowały nieporządki i braki.

Burmistrz Swiercz zaznacza, że likwidacja choćby częściowo jest krokiem wstecz w dziedzinie zdrowotności miasta, a miasto winno mieć conajmniej na celu wybudowanie Szpitala, odpowiadającego nowoczesnym wymaganiom.

Ławnik Chrupkowa wzywa radnego Morgensterna do przedłożenia faktów, któreby zilustrowały przedmiotowość zarzutów skierowanych pod adresem administracji Szpitala.

Radny Morgenstern oświadcza, że miałby dużo do powiedzenia, narazie zaś podaje fakt, jaki miał miejsce ostatnio, że na całej sali leżał 1 chory, przyczem ciepłota sali wynosiła zaledwie 10° R.

Ławnik Chrupkowa konstatuje wobec tego, że zarzuty radnego Morgensterna są gołosłowne i nie można je traktować poważnie. Ławnik Chrupkowa akcentuje, że wszelkie zarzuty stawiane w jakiegokolwiek dziedzinie gospodarki miejskiej winny być niezbicie stwierdzone i należyte umotywowane.

W celu stwierdzenia ilości chorych w ostatnich miesiącach na przysyłym posiedzeniu Rady Miejskiej Wydział Zdrowotności przedłoży odpowiednie sprawozdanie.

W wyniku dalszej dyskusji postanowiono:

1) zażądać od Wydziału Zdrowotności sprawozdania, z którego manego remanentu bliźnicy w szpitalu;

2) zażądać wyjaśnień od tegoż Wydziału, na jakiej podstawie powiatowa nadzorczyzna sanitarna oprócz świadców miejskich w naturze, jak mieszkanie, opał i światło, korzysta jeszcze z wiktury w Szpitalu, pobierając uposażenie jako funkcjonariuszka państwowa.

Poczem poszczególne tytuły i Rozdz. IV jako całość w rozchodzie na sumę Mk. 9,301,500.— uchwalono wszystkimi głosami za przy 3 wstrzymujących się od głosowania.

Na powyższym zakończono posiedzenie.

Ogłoszenia urzędowe.

Ogłoszenie.

Magistrat m. Zgierza zwraca uwagę osób obowiązanych do wpłacenia daniny od nieruchomości i świadectw przemysłowych na termin ostateczny 8 marca b. r. jako termin wpłacenia I raty daniny wymierzonej kategorii płatników.

Przyczem przypomina się, że za przekroczenie oznaczonego terminu pobierane będą koszty zwłoki w wysokości 5% miesięcznie.

Zgierz, dnia 24 lutego 1922 r.

Magistrat—Wydział Podatkowy.

Ogłoszenie.

Podaje się do wiadomości właścicieli gruntów położonych na obszarze m. Zgierza, że z dniem 1 marca na przeciąg dni 14, t. j. do 14 marca b. r. wyłożone będą do przejrzania w Wydziale Podatkowym księgi poboru daniny od gruntów.

Zażalenia w przedmiocie wysokości wymierzonej daniny od gruntów, adresowane do Urzędu Skarbowego dla pow. Łódzkiego przyjmowane będą tylko do dnia 8 marca b. r. — po upływie tego terminu odwołania przyjmowane nie będą.

Zgierz, dnia 24 lutego 1922 r.

Magistrat—Wydział Podatkowy.

Rozporządzenie

W celu zapobieżenia szerzenia się chorób zakaźnych na terenie Województwa Łódzkiego, zarządza na zasadzie rozporządzenia Naczelnego Nadzyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemiami, z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej № 55, poz. 346), co następuje:

Chodniki, jezdnie ulic oraz podwórza należy utrzymywać stale w czystości i porządku, należy je zatem starannie zmiatać, usuwać z nich wszelkie odpadki, nieczystości i śmiecie.

W porze zimowej należy na chodnikach wyrząbać lód i usuwać z nich śnieg, zaś w porze letniej skrapiać wodą chodniki i jezdnie do połowy szerokości trzy razy dziennie, a to przed godziną 7-ą rano, o 12-iej w południe i o 6-iej wieczorem.

Ścieki uliczne i podwórzowe, rynsztoki i rowy odpływowe mają być stale oczyszczone i utrzymywane w takim stanie, by wody ściekowe mogły bez zatrzymania się swobodnie przepływać.

Ścieki te w porze letniej mają być przynajmniej raz w tygodniu polewane mlekiem wapiennym, zaś w porze zimowej, oczyszczane z lodu i śniegu, by swobodny obływ wód nie był tamowany.

Miejsca stałego postoju dorożek, platform, furmanek i t. p. winny być stale utrzymywane w czystości, codziennie zmywane oraz w porze letniej polewane mlekiem wapiennym.

Bramy, sienie, podwórza, dziedzińce i klatki schodowe, jako też wejścia do suterenu i piwnic oraz miejsca przeznaczane na składanie śmieci i odpadków we wszystkich budynkach, zarówno prywatnych jak publicznych, miejskich i rządowych winny być codziennie starannie oczyszczone a klatki schodowe raz na tydzień myte.

Miejsca ustępowe i pisoiiry przeznaczone dla ogólnego użytku, tak w obrębie zabudowań się znajdujące, jak i oddzielnie w miejscach publicznych stojące, należy dokładnie oczyszczać i co najmniej raz dziennie zmywać wodą i skrapiać mlekiem wapiennym.

Od zmiernych aż do chwili zamknięcia bram, względnie do godziny 10-iej wieczór, mają być bramy, klatki schodowe i miejsca ustępowe przeznaczone dla ogólnego użytku dostatecznie oświetlone.

Powyższe zarządzenia odnoszą się również do wszelkich placów i plantacji publicznych, niezabudowanych parcel, hal, targowisk i spędu zwierząt domowych.

W każdym domu ma się znajdować zbiornik na śmieci mocno i szczelnie zbudowany oraz zaopatrzony w ruchomą łatwo odmykalną, jednakże szczelnie przylegającą pokrywę. Zbiornik ten winien stać w miejscu dostępnym, otwór zaś do wrzucania śmieci umieszczony ma być w takiej wysokości, aby wrzucanie śmieci mogło się odbywać bez wysiłku.

Do zbiorników tych wrzucane mają być tylko śmiecie i odpadki w stanie stałym a nie płynne nieczystości.

Nieczystości płynne, jądło, odpadki kuchenne i pomyje mają być odprowadzone do dołów kloacznych.

Zlew odprowadzający te nieczystości do dołu kloacznego nie może być otwarty, ma być zbudowany z materiału twardego

nieprzepuszczalnego i nie ulegającego zepsuciu pod wpływem wilgoci oraz mieć odpowiedni opad umożliwiający odpływ lub przepłukiwanie.

W każdym domu znajdują się muszki w odpowiedniej ilości miejsca ustępowe, łatwo dostępne i zdadne do użytku, zaopatrzone w doły kloaczne.

Doły kloaczne winny być szczelnie zamknięte, tak, aby ani zawartość ich, ani wyzwywie nie mogły przedostać się nazewnątrz.

W budynkach i kamienicach wyższych niż jednopiętrowych, mają być umieszczone w kłakach schodowych w odpowiedniej ilości spluwaczki z wodą.

Zbiorniki na suche śmiecie oraz doły kloaczne, jako też zbiorniki na gnój nie mogą być przepelnione ponad $\frac{1}{4}$ części swej pojemności i z tą chwilą mają być w sposób niezatrzymujący powietrze wypróżniane a zawartość ich usunięta na miejsce przeznaczone do tego przez Zarząd miasta.

Czyszczenie dołów kloacznych winno odbywać się tylko nocą lub w bardzo wczesnej porze rannej nie później jednak jak przed godziną 6-tą rano

Do wywozu śmieci i zawartości dołów kloacznych używane być mają wozy względnie beczki szczelnie zamknięte.

Wypuszczanie zawartości z dołów kloacznych do ścieków podwórzowych lub rynsztoków ulicznych, jest surowo zabronione. Również zabrania się składania wywożonych nieczystości w pobliżu zabudowań lub miejscach uczęszczanych przez publiczność.

W każdej zamieszkałej posesji winno znajdować się w podwórzu urządzenie w stanie zdadnym do użytku dla trzepania i wietrzenia ubrań, pościeli, dywanów i t. p.

W kłakach schodowych nie wolno wystawiać kublów ze śmieciem i zlewkami, nie wolno kłatek schodowych zanieczyszczać odpadkami domowymi, płowcinami lub wydzielinami.

Nie wolno wyrzucać śmiecie, wylewać pomyje przez okno lub drzwi na dziedzińce lub ulicę oraz zmiatać śmiecie z tarapetów i balkonów na ulicę, jako trześć garderobe, pościel, meble lub dywany w oknach tudzież balkonach zewnętrznych.

Konie, bydło lub nierogacizna mają być trzymane w specjalnie na ten cel urządzonej stajniach i chlewach a zbiorniki na gnój mają być urządzone w dołach, których ściany i dna winny być nieprzepuszczalne, sporządzone z betonu lub co najmniej gładnie wylepione. Zbiorniki te mają być zaopatrzone w szczelną a łatwo odmykalną pokrywę, a posiadacze zwierząt winni dbać o to, by zbiorniki nie były przepelnione i aby ich zawartość wywożoną była w sposób nie zatrzymujący powietrza.

Zabrania się zanieczyszczania odchodami lub wydzielinami ulic, placów i ogrodów publicznych, dziedzińców sieni, parkanów węglów domów i t. p.

W ogrodach publicznych mają być urządzone śmietniki oraz ustępy publiczne.

Padlina zwierząt ma być najdalej do 48 godzin usunięta do miejsc na ten cel przeznaczonych.

W domach w których istnieją urządzenia wodociągowe mają wszelkie te urządzenia znajdować się w należytem stanie, tak by mieszkańcy mogli stale korzystać z wody.

Budowanie nowych studziń oraz przebudowanie studziń istniejących, odbywać się może tylko za zezwoleniem Zarządu miasta. Studnie nowobudowane oraz przebudowane muszą odpowiadać wymogom zastrzeżonym w rozporządzeniu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemiami w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 25 października 1920 r. (Dziennik Ustaw Rzeczyposp. Polskiej № 102. poz. 677.)

Studnie obecnie istniejące a nie odpowiadające wymogom tego rozporządzenia, winny być najdalej do końca marca b. r. doprowadzone przez właścicieli do stanu wymaganego tem rozporządzeniem, gdyż w przeciwnym razie urządzenia studienne wykonane zostaną z urzędu na koszt opornych właścicieli a niezależnie od tego pociągnięci oni zostaną do odpowiedzialności karnej.

Zakazuje się czerpania wody ze studziń kopanych zapomocą naczyń przynoszonych z domu, prania bielizny i płukania naczyń bezpośrednio przy studni oraz jakiegokolwiek innego zanieczyszczania studni.

Dla czerpania wody należy studnię zaopatrzyć w wiadro umocowane na stałe na łańcuchu lub żurawiu a na brzegu cęmbrowiny urządzić podstawę do stawiania wiadra.

Rozporządzenie niniejsze o ile ono dotyczy utrzymania porządku i czystości, wchodzi w życie z dniem 1-go lutego r. b., o ile zaś dotyczy przebudowy studziń, z dniem 1 kwietnia r. b.

Właściciel względnie administrator realności winien nabyć niniejsze rozporządzenie w Komisariacie Policji Państwowej swego okręgu i wywiesić je wewnątrz domu w bramie w miejscu widocznym.

W celu skonstatowania czy publiczność stosuje się do poleceń niniejszego rozporządzenia powołuje Komisję Sanitarne przy Komisariatach Policji Państwowej, których zadaniem będzie badanie stanu sanitarnego poszczególnych posesji.

Komisje te rozpoczną czynności urzędowe z dniem 6-go lutego r. b. na terenie miasta Łodzi, a w innych miastach Województwa z dniem 1 marca r. b.

Winni przekroczenia postanowień niniejszego rozporządzenia a zatem, tak właściciele realności jakoteż administratorowie, dozorca i lokatorzy karani będą w drodze administracyjnej na zasadzie postanowień artykułu 17 powołanego na wstępie rozporządzenia grzywną do wysokości 10,000.— mk. lub aresztem do 3 miesięcy względnie grzywną i aresztem łącznie.

Wojewoda Antoni Kamleński m. p.

Łódź, dnia 23 stycznia 1922 r

Rozporządzenie

z dnia 7 stycznia 1922 r.

o dozorcze sanitarno-weterynaryjnym nad rzeźniami w Województwie Łódzkim.

Na zasadzie dotychczasowych przepisów z dnia 15/28 października 1899 r. Postanowienie Komitetu Weterynaryjnego № 47, zarządza się co następuje:

1. W miastach i osadach, w których znajdują się rzeźnie, ubój zwierząt domowych odbywać się może tylko na rzeźniach pod dozorem lekarza weterynaryjnego, lub pozostającego pod jego kontrolą oglądacza.

2. Właściciele koni i bydła rogatego, dostarczonego na rzeź, obowiązani są przed ubojem, doręczyć władzom weterynaryjnym, wydane przez zarządy miast, a w m. Łodzi przez Komisariat Rządu, świadectwa o pochodzeniu zwierząt, z miejscowości wolnych od chorób zaraźliwych.

3. W razie zauważenia objawów choroby zaraźliwej na żywym zwierzęciu, należy zwierzę to natychmiast odosobnić, a lekarz weterynaryjny postępuje z nim według obowiązujących dla każdej zaraźliwej choroby przepisów.

4. W niedziele i święta uroczyste ubój zwierząt w rzeźniach jest wzbroniony.

5. Ubój odbywać się może wyłącznie przy świetle dziennym. Godziny uboju w rzeźniach ustanawiają zarządy miast (osad) w porozumieniu z lekarzem weterynaryjnym, wykonującym dozór i przedstawicielami rzeźników.

6. Przy oględzinach zwierząt domowych, przeznaczonych na rzeź, oraz przy badaniu mięsa, personel weterynaryjny stosuje się do przepisów zawartych w Ustawie Policjino-Weterynaryjnej Królestwa Polskiego z roku 1844 oraz przepisów dołączonych do cyrkularza Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24.IX. 1904 r. № 1150.

7. Mięso zwierząt w całości uznane za szkodliwe do spożycia, oraz skóry, podlegają zniszczeniu tylko na zarządzenie lekarza weterynaryjnego, który sporządza o tem odpowiedni protokół w obecności przedstawiciela policji. Protokół ten przechowywać się w kancelarii rzeźni w ciągu roku czasu.

8. W razie zauważenia przy badaniu mięsa i organów zaraźliwych, a w szczególności nosaczyny u koni i zarazy płuc u bydła rogatego, lekarz weterynaryjny obowiązany jest niezwłocznie przedsięwziąć odpowiednie środki zaradcze na miejscu, wzgl. zakomunikować o tem starostwu, lub też Urzędowi Wojewódzkiemu, w zależności od miejsca pochodzenia zwierzęcia.

9. Ubój koni odbywać się może tylko w rzeźniach, pozostających pod bezpośrednim dozorem lekarza weterynaryjnego.

10. Nadymanie cieleciny celem nadania lepszego wyglądu jako też nadymanie płuc ustami przez rzeźników w celach rytualnych, jest najsurowiej wzbronione.

11. Mięso i organa wewnętrzne, uznane po należytem zbadaniu za zdrowe, winny być osteplowane w rzeźni nieszkodliwą anilinową farbą. Na stemple winna być uwidoczniiona nazwa miejscowości danej rzeźni.

12. Wnętrznosci (zołądek i kiszki) mają być najdokładniej oczyszczone i wyszlamowane w rzeźni.

13. Zabrane w rzeźni niestempowane mięso podlega konfiskacie, stosownie do okólnika Województwa z dnia 14.VII 1921 r. L. RW. 182/2.

14. Mięso, organa wewnętrzne i oczyszczone wnętrznosci, powinny być wywożone z rzeźni na krytych czystych furgonach, specjalnie do tego przeznaczonych.

15. Wstęp do rzeźni dozwolony jest, prócz organów wykonujących dozór, tylko tym rzeźnikom i ich pomocnikom, którzy w danym czasie dokonują uboju zwierząt, lub oczyszczają wnętrznosci.

16. Rzeźnicy i ich pomocnicy powinni być na rzeźni trzeźwi i stosować się do zarządzeń lekarza lub oglądacza.

17. Po ukończeniu uboju należy rzeźnię każdorazowo należycie oczyścić i wymyć.

18. W miastach, wydzielonych z powiatu, na rzeźni, w czasie uboju, winien być obecny funkcjonariusz policji, w celu dopilnowania spokoju publicznego w rzeźni.

19. W każdej rzeźni winna znajdować się książka uboju, którą należy dokładnie wypełniać.

20. Przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia karane będzie według obowiązujących ustaw.

21. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą w 3 dni po ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa. Inspektor Weterynaryjny L. Drecki. Wojewoda w. z. Dr. Garapich.

Okólnik

Komisji Rewindykacyjnej przy Głównym Urzędzie Likwidacyjnym (Warszawa, ul. Jasna № 8 Telefon 221—16).

Komisja Rewindykacyjna przy Głównym Urzędzie Likwidacyjnym podaje niniejszym do wiadomości:

Według zawiadomienia nadesłanego przez Polską Delegację do Komisji Odszkodowań w Paryżu, termin zgłoszenia rządowi niemieckiemu pretensji osób poszkodowanych wskutek działalności zarządów przymusowych (wzgl. sekwestrów), ustanowionych przez b. władze okupacyjne niemieckie na terenie b. zaboru rosyjskiego — o ile mianowicie chodzi o te osoby, które w zasadzie zarządy przymusowe uznają został przedłużony. Na tej zasadzie Komisja Rewindykacyjna ze swej strony przywraca termin do składania jej odnośnych zgłoszeń przez osoby poszkodowane, a który to termin wpłynął dnia 10 grudnia r. z. Zgłoszenia takie będą mianowicie przyjmowane nadal przez Komisję Rewindykacyjną (Warszawa, ul. Jasna № 8) do dnia 1-go marca 1922 r.

Z tego powodu przypomina się osobom zainteresowanym co następuje: Według przepisów art. 238 Traktatu Wersalskiego i odnośnego protokołu wykonawczego wydanego przez międzysojuszniczą Komisję Odszkodowań (pret. D. par. 6) osobom poszkodowanym w czasie wojny przez Niemców wskutek zabrania wartości finansowych (gotówki, walorów i t. p.) znajdujących się w Polsce, a mianowicie w części jej, stanowiącej dawniej zabór Rosyjski, przysługuje prawo odbioru tych wartości od państwa niemieckiego. W związku z tem i te osoby, które poniosły straty pieniężne wskutek ustanowienia nad ich majątkiem zarządów przymusowych (wzgl. sekwestrów) i działalności tych zarządów, mają prawo szkody te odzyskiwać. Pod powyższym mianem majątków rozumie się zarówno majątki ziemskie i ich części, (np. lasy), jak również fabryki, domy, przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, kapitały i inne.

Poszkodowani przez zarządy przymusowe mogą przy dochodzeniu swych szkód pieniężnych oprzeć się na dwojakiej zasadzie 1) albo uznać w zasadzie czynności zarządu przymusowego, 2) albo ich nie uznawać.

Przyjęcie pierwszej z tych alternatyw nadaje poszkodowanemu prawo do żądania od rządu niemieckiego rachunków zarządu, badania ich i kwestjonowania i do odbioru salda netto, wynikającego z działalności zarządu za potrąceniem kosztów wydatków uprawnionych.

Przyjęcie drugiej z tych alternatyw nadaje poszkodowanemu prawo do odbioru zabranych przez sprawujących zarząd przymusowych: nawet, banknotów, kaucji sum na bankowych rachunkach bieżących, sum będących w depozycie oraz wierzytelności istniejących w dniu ustanowienia zarządu (sekwestru); z powstającej stąd sumy ogólnej ulegają jednak potrąceniu wypłaty prawidłowe przez zarząd przymusowy dokonane z funduszy zasekwestrowanych, długi obciążające osobę zainteresowaną już w dniu ustanowienia zarządu przymusowego (sekwestru) i zapłacone przez zarządy, oraz wydatki konieczne dla odzyskania wierzytelności osoby zainteresowanej poczynione przez zarządcę.

Oдноśne reklamacje poszkodowanych winny być złożone do Komisji Rewindykacyjnej według wzorów ustalonych przez nią, które na żądanie są podawane do wiadomości zainteresowanych osób. Do reklamacji tych należy dołączać dowody, które jednak mogą być składane już po złożeniu reklamacji.

W razie uznania czynności zarządu przymusowego (sekwestru) zainteresowany winien o tem wyraźnie nadmienić w swojej reklamacji, gdyż w przeciwnym razie istnieje prozumpcja prawna,

iż zarząd nie jest przez niego uznany. Tylko też do reklamacji opartych na zasadzie uznania zarządu przymusowego (sekwestru) ma zastosowanie wspomniany na początku termin ograniczający do dnia 1 marca 1922 r.

Dyrektor Komisji Rewindykacyjnej
(podpis nieczytelny)

Warszawa, dnia 18 stycznia 1922 r.

Ustawa

z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego.

(Dalszy ciąg)

III. Przekazanie gminom miejskim podatku od nieruchomości.

Art. 11. Pobierany na rzecz Skarbu Państwa podatek od nieruchomości miejskich, zaprowadzony w b. zaborze rosyjskim ustawą z dnia 6/19 czerwca 1910 r. (roz. Zbr. P. i Rozp. z 1910 r. № 113), przekazuje się do końca r. 1923 na rzecz tych miast, w których on obecnie istnieje, wzgl. stosownie do przepisów powyższej ustawy winien być zaprowadzony. Wymiar i pobór podatku mają skuteczniać miasta, na zasadach powołanej wyżej ustawy i wydanych do niej instrukcji oraz przepisów wykonawczych ze zmianami, określonymi w art. 12—16 niniejszej ustawy.

Art. 12. Podatkowi podlegają wyłącznie nieruchomości, leżące na obszarze miasta.

Art. 13. Wolne od podatku są jedynie:

1) Nieruchomości, dające mały dochód, od których podatek nie wynosiłby 10. — mk. rocznie.

2) Nieruchomości, należące do instytucji wyznaniowych, wszelkich uznanych w Państwie wyznań, oraz instytucji opieki społecznej, publicznych instytucji leczniczych i naukowych, a nie przynoszących dochodów przez oddanie im w najem lub w dzierżawę.

3) Grunta, należące do dróg żelaznych typu normalnego, wraz z budynkami i konstrukcjami, przeznaczonymi na potrzeby ruchu kolejowego.

Art. 14. Aż do uchylecia ustawy o ochronie lokatorów okresem wymiarowym jest każdy rok kalendarzowy oddzielnie, przyczem wymiar podatku może być dokonany na podstawie czynszów najmu, ustalonych już poprzednio i z uwzględnieniem ewentualnych podwyżek, jakie na dany rok będą prawnie dopuszczalne, bez ponownego przeprowadzenia przepisanej ustawą postępowania wymiarowego. Sposób i termin przeprowadzenia przepisanej w art. 5 ustawy z dnia 6/19 czerwca 1910 r. lustracji nieruchomości, lub sprostowania kwot podatkowych na wypadek podwyżki określi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 15. Wysokość podatku uchwała na każdy okres podatkowy reprezentacja miejska, przyczem podatek nie może mniej wynosić niż 15%, ani więcej niż 30%, przeciętnego podatkowego dochodu netto z nieruchomości.

Art. 16. W miejsce urzędów i organów, powołanych obecnie do ogólnego zarządu podatkiem od nieruchomości miejskich i do wykonywania potrzebnych do tego czynności, wstępują urzędy i organy miejskie.

Blizsze postanowienia wyda Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 17. Uchyla się pobór podatku domowo—czynszowego do końca r. 1923, zaprowadzonego w b. zaborze austriackim ustawą z dnia 9 lutego 1882 r. (aust. Dz. Ust. P. № 17), względnie ustawą z dnia 12 lipca 1896 r. (aust. Dz. Ust. P. № 120) Zarazem uchyla się w gminach miejskich b. zaboru austriackiego (art. 1 niniejszej ustawy) pobór podatku—klasowego, zaprowadzonego aust. patentem cesarskim z dnia 23 lutego 1820 r., względnie ustawą z dnia 9 lutego 1882 r. (aust. Dz. Ust. P. № 17); natomiast rozciąga się ten podatek także na budowle wynajęte w całości lub części, jeżeli znajduje się poza obrębem gmin miejskich. UchYLENIE tego podatku ma moc do końca 1923 r.

Wojcieszek Roman zgubił dowód osobisty.

Teske Marja zgubiła dowód osobisty.

Papak Józef zgubił paszport niemiecki.